

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla **felperesnek** a jogtanácsos által képviselt **I.r.**, az Illés és Herendi Ügyvédi Iroda által képviselt **II.r. alperesek** ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. április 15. napján kelt, 31.P.21.050/2009/16. számú ítéletével szemben a felperes részéről 17. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni 15 napon belül a II.r. alperesnek 10.000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 24.000 (Huszonnégyezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 21.000.- forint le nem rótt kereseti illetéket az államnak, továbbá fizessenek meg az I.r. alperesnek 34.500,- forint, a II.r. alperesnek pedig 46.875,- forint perköltséget.

Ítélete indokolásában a megyei bíróság megállapította, hogy a felperes tulajdonosa a balatonszárszói 960/32. helyrajzi számú ingatlannak, mely eredetileg üdülőként került felvételre, 2008. október 30. napja óta azonban lakóház, udvar megjelöléssel szerepel az ingatlan-nyilvántartásban. Az ingatlanon a felperes által emelt üdülőépületre "**Helység**"1-i Város Önkormányzatának Jegyzője 2008. január 9. napján hozott határozatával adott használatbavételi engedélyt.

A felperes ennek az engedélynek 2008. október 27. napján olyan tartalmú módosítását kérte a jegyzőtől, hogy a használatbavételi engedélyen lakóházként tüntesse fel az épületet, vagy a hatóság járuljon hozzá a tulajdoni lapon a lakóház művelési ág megjelöléséhez.

Az áttétel folytán eljáró **"Helység" 2** Város Önkormányzata Jegyzője - nyilvánvalóan lehetetlen célra irányuló kérelem miatt - a felperes kérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasította, majd a felperes fellebbezése folytán a Dél-dunántúli Államigazgatási Hivatal az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes kérelme alapján a Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Minisztérium 2009. március 30. napján kelt szakmai véleménynyilvánításban tájékoztatta arról, hogy a lakás keletkezését eredményező rendeltetésváltozás esetén csak a 37/2007. (XII.13.) ÖTM rendelet 11. számú mellékletét kell kitöltenie, és ennek alapján az építésügyi hatóság által kiállított hatósági bizonyítvány is elegendő az ingatlanügyi hatóság előtti eljárásban az ingatlan adataiban bekövetkezett változás átvezetéséhez.

A felperes a fenti határozatok bírósági felülvizsgálata iránt nemperes eljárást kezdeményezett, melynek eredményeképpen a Somogy Megyei Bíróság 20.Kpk.20.536/2009/1. számú, április 15. napján kelt végzésével a támadott határozatokat hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította.

A felperes a hatályon kívül helyezés és időközbeni kijelölés folytán az ügyben eljáró **"Helység"1-i** Város Önkormányzata Jegyzőjének 2009. február 25. napján kelt beadványában bejelentette, hogy a per tárgyát képező ingatlanon lévő üdülőépületét lakóépületként kívánja használni, egyúttal kérte, hogy az építésügyi hatóság erről hatósági bizonyítványt állítson ki. A jegyző a kérelmet 5915-6/2009. számú határozatával elutasította, egyben megtiltotta az épület lakóépületként történő használatát. A jogorvoslati eljárás lefolytatására kijelölt I.r. alperes elsőfokú határozatot megsemmisítő és a hatósági bizonyítvány kiállítására irányuló kérelem elbírálására kötelező határozata folytán **"Helység"1-i** Város Önkormányzata Jegyzője 5915-14/2009. számú, 2009. július 15. napján kelt újabb határozatot hozott. Ebben a felperes eredeti, 2008. október 27. napján kelt kérelmét elutasította, egyben az általa korábban az ingatlanra kiadott használatbavételi engedélyben írt üdülőépület lakóépületként történő használatát megtiltotta. Határozatának indokolásában arra hivatkozott, hogy a felperes ingatlana olyan utcában helyezkedik el, ahol a helyi építési szabályzat értelmében - figyelemmel az Étv. 18.§ (1) bekezdésére - lakóépület nem építhető és már meglévő üdülőépület rendeltetésének lakóépületté történő megváltoztatása sem engedélyezhető. Utalt arra, hogy az eltérő használat megtiltásának jogszabályi alapja az Étv. 47.§ (1) bekezdésének a./ pontja.

A fellebbezés folytán eljáró I.r. alperes ZH/1067-10/2009. számú határozatával az elsőfokú építésügyi hatóság határozatát - annak fő tárgya tekintetében - helybenhagyta. Kifejtette, hogy a felperes ugyan helyesen utalt arra, miszerint esetében érdemi vizsgálat lefolytatása mellőzhető, tévedett azonban akkor, amikor a bejelentésre vonatkozó szabályok szerint járt el. Hivatkozott arra, hogy az ingatlan övezeti besorolására figyelemmel az azon emelt épület lakóépületként nem használható, függetlenül attól, hogy szükséges-e ahhoz hatósági engedély, mivel a helyi szabályozás lényege épp az, hogy az üdülő funkció a település mely területén nem változtatható meg lakásfunkcióra.

Ezt követően **"Helység"1-i** Város Önkormányzata a **Helység 3-i** Körzeti Földhivaltól az ingatlan tulajdoni lapjára az „épület lakóépületként történő használatának megtiltása” kitétel feljegyzését kérte, aki arról tájékoztatta az önkormányzat jegyzőjét, hogy a kért korlátozást nem áll módjában a tulajdoni lapra feljegyezni.

"Helység"1-i Város Önkormányzata Jegyzője a földhivatali tájékoztatás végett megkeresést tett, a felperes pedig az I.r. alperes fenti határozatának vonatkozásában felügyeleti intézkedést kezdeményezett a Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Minisztérium Építésügyi és Építészeti Főosztályánál. A minisztérium a jegyző megkeresése alapján a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumtól kérte, hogy felügyeleti jogkörében eljárva vizsgálja meg a körzeti földhivatal döntésének jogszerűségét, míg a felperest arról tájékoztatta, hogy a felügyeleti eljárás megindítását nem tartja indokoltnak, azonban hivatalból kezdeményezte a ... Megyei Földhivatalnál az ingatlannal kapcsolatos eljárás felülvizsgálatát. Egyúttal az építésügyi hatóság által megszabott kötelezettség ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésének elutasítása tárgyában is felülvizsgálati eljárást kezdeményezett.

A felperes módosított kereseti kérelmében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek megsértették a tartózkodási hely szabad megválasztásához és a magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jogait, valamint kötelezze őket a jogsértés abbahagyására és tiltsa el őket a további jogsértéstől, egyúttal kötelezze őket a jogsértést megelőző állapot helyreállítására.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a peres felek konfliktusa abból ered, hogy az eljárás folyamán megváltozott jogszabályi környezetben felmerülő jogi probléma feloldását alapvetően eltérő szemszögből közelítették meg. A felperes úgy vélte, hogy a **Helység 4** Nagyközségi Önkormányzat 10/2005 (IV.28.) rendeletével jóváhagyott módosított szabályozási terve és helyi építési szabályzata (HÉSZ) az ÖTM rendelettel, mint magasabb szintű jogszabállyal ellentétes, ezért az ÖTM rendelet és saját bejelentése alapján az építési hatóságnak hatósági bizonyítványt kellett volna kiállítania a rendeltetés-változásról. Az építési hatóság ezzel szemben az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (Étv.) 18.§ (2) bekezdését tartották irányadónak, mely a helyi építési szabályzat primátusát kimondva azt a hatósági álláspontot eredményezte, hogy az ingatlan rendeltetésének megváltoztatására a felperes nem volt jogosult.

Korábbi bírósági döntésekre is utalva megállapította, hogy a felperes az alperesek személyét helyesen jelölte meg, mivel a jegyző építésügyi hatósági jogkörben tett intézkedése során a polgármesteri hivatal vezetőjeként jár el és a személyiségvédelmi szankciók eszköztárát is e szervvel szemben kell érvényesíteni.

Helytállónak ítélte azon felperesi hivatkozást is, hogy önmagában a lakás és az üdülő rendeltetésű ingatlan közötti különbségtétel nehezen tetten érhető, azonban utalt arra, hogy a jogalkotói szándék mögötti különbségtétel indoka e perben nem vizsgálható, mint ahogy annak eldöntése sem, hogy az alperesek határozata mennyiben minősülhet jogszabálysértőnek.

Kiemelte, hogy a védett jogi tárgy sérelme felől vizsgálva a tevékenységre előírt szabályrendszer keretein belül maradó magatartás személyiségi jogsértést nem valósít meg, ezért a felperes hivatkozott személyiségi jogai nem csorbultak és az alperesek eljárása személyiségi jogi szempontból nem volt jogszabálysértő.

Utalt arra, hogy az üdülőövezet fennmaradásában megnyilvánuló és jogi normában is rögzített korlát, valamint az építésügyi eljárási szabályok adták meg az alperesek cselekvési lehetőségét a rendeltetéssel ellenkező és azon túlmutató használat megtiltására. Ezen túlmenően az alperesek magatartása nem lépte túl a jogszabályi felhatalmazásban rögzített és számukra irányadó kereteket, a felperes személyiségi jogait csak a szükségeszerű mértékben korlátozták, ezért személyiségi jogsértés nem valósult meg. Ezt bizonyítja az is, hogy az üdülőövezeti jelleg fenntartásának érdekében a jogalkotó az ingatlan eredeti státuszának fenntartásában megnyilvánuló közérdeket az egyéni érdekérvényesítés, így a személyiségi jogok védelme elé helyezi. Arra is kitért, hogy a tiltó rendelkezés valójában a felperest a tartózkodási hely szabad megválasztásában és a magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő jogában nem korlátozza, különös figyelemmel arra, hogy a felperesi nyilatkozatokból kitűnően az építménynek lakó- vagy üdülőépületkénti használata számára szemléleti kérdés, a korlátozásból eredő különbség a felperes számára sem nyilvánvaló.

Utalt arra is, hogy az a revans-jellegű magatartás, melyre a felperes a határozatok kapcsán hivatkozott, nem nyert bizonyítást a perben.

Végezetül kiemelte, hogy a felperes által igényelt szankciók alkalmazása közigazgatási szervekkel szemben értelmezhetetlen, ugyanis a személyiségvédelmi perek nem válhatnak korábban már elbírált vitás kérdések újrátárgyalásának eszközévé.

Az ítélettel szemben a felperes jelentett be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást, valamint az alperesek perköltségben való marasztalását kérte. Kereseti kérelmét Pf. 3. számú beadványában arra tekintettel leszállította, hogy az általa kezdeményezett és 20.K.21.929/2009. számon folyamatban volt közigazgatási perben a Somogy Megyei Bíróság 2011. május 26. napján hozott határozatával az e perben is sérelmezett alperesi határozatokat hatályon kívül helyezte. Keresetét ennek megfelelően csak a jogsértés megtörténtének megállapítására és az alperesek további jogsértéstől való eltiltására nézve tartotta fenn.

Indokolásul arra hivatkozott, hogy a nem kifogásolható részletességgel megfogalmazott ítéleti tényállás olyan irányba tolja el a keresetet, mintha az a tényállásban ismertetett közigazgatási jogvita teljes megoldására irányulna, holott az nem e per tárgya. A személyiségi jog sérelmét illetően kifejtette, hogy a jogerős alperesi határozatok sértik a Ptk. 82.§-ába foglalt azon jogát, hogy magánlakását korlátozás nélkül használhassa.

A kifogásolt határozatok végrehajtásával összefüggésben vitatta az elsőfokú bíróság mérlegeléssel elfoglalt álláspontját, miszerint az ezzel kapcsolatos aggályai túldimenzionáltak. Nem tartotta relativizálhatónak azon állampolgári jogot, hogy eredménnyel lépjen fel a tulajdonát képező ingatlan lakáskénti használatát tiltó hatósági határozattal szemben, ugyanis soha nem ismerte el azt - ellentétben az ítélet erre vonatkozó utalásával -, hogy a tiltás egyben nem jelent számára korlátozást.

A megállapított tényeknek ellentmondónak ítélte azt az ítéleti megállapítást, miszerint az ingatlan eredeti státuszának fenntartásához fűződő közérdek legitimálná az alperesi tilalmat, ugyanis a közérdek nem egyezhet a közigazgatási hivatal érdekével. Ugyancsak iratellenesnek találta azt megállapítást, hogy a határozat személyre szabottsága ne lenne tetten érhető, mivel az alperesek többszöri felszólítás ellenére sem tudták bizonyítani, hogy bárkivel szemben más eljárásban is ilyen tiltó szankciót alkalmaztak volna.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság a támadott rendelkezések jogellenessége kapcsán figyelmen kívül hagyta az Étv. 47.§-án alapul felperesi álláspontot, melynek értelmében vizsgálendő, hogy egy formailag jogkonform határozat végső kihatásában sért-e személyiségi, jelen esetben a magánlakás használatához fűződő jogot. Megítélése szerint ezen túlmenően a jogkorlátozás, illetve tilalom önmagában is jogellenes állapotot eredményez. E jogszabályhely ismeretében felhívta a figyelmet arra, hogy az Étv. 47.§-a szerinti kormányrendelet nem ad általában vett tiltási jogkört a hatóságok számára, mivel a tilalmazott esetek köre taxatívén meghatározott. Mivel a tilalmak fenti esetei szoros kapcsolatban állnak valamely építési jellegű tevékenységgel, annak hiányával, vagy más hatóságok megkeresésével és jelen eljárásban ilyen megkeresés alperesek irányába nem érkezett, csupán építési vagy bontási tevékenység adott volna alapot kötelezést vagy tiltást tartalmazó határozat hozatalára. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet azon megállapítása jogellenes, miszerint a határozatban foglaltak meghozatalára adott volt a jogszabályi felhatalmazás.

A per fellebbezési tárgyalásán leszállított fellebbezési kérelmét változatlanul fenntartotta és előadta, hogy a helyi adórendelet adókedvezménnyel részesíti előnyben azt a helyzetet, amikor üdülőépületet valaki állandó bejelentett lakcímű lakásként használ.

Az alperes a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perkölségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges alapossággal, a bizonyítási eljárás eredményének megfelelően állapította meg, továbbá meggyőző és részletes alapossággal indokolta meg azt, hogy miért tartotta megalapozatlannak a felperes keresetét. Hivatkozott arra, hogy a felperes fellebbezésében olyan nívumot, mely az elsőfokú ítélet megváltoztatását indokolná, nem jelölt meg. A fellebbezés kiegészítésével kapcsolatban előadta, hogy a felperes azt kellően nem indokolta meg, továbbá az mindenképpen erőtlenné az eredetileg sem meggyőző tartalmú keresetet.

A fellebbezés nem alapos.

A megyei bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és elégséges mértékben lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen, a Pp. 206.§ (1) bekezdésében írtaknak megfelelően értékelve a tényállást helytállóan állapította meg. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítélet táblája a fellebbezésben előadottak alapján azzal egészíti ki, hogy a felperes által kezdeményezett és 20.K.21.929/2009. számon folyamatban volt közigazgatási perben a Somogy Megyei Bíróság 2011. május 26. napján hozott határozatával az e perben is sérelmezett alperesi határozatokat hatályon kívül helyezte. A megyei bíróság érdemben

helyes döntésének indokolását az ítélet tábla a fellebbezésben írtakra is figyelemmel az alábbi kiegészítéssel tartja fenn.

A másodfokú bíróság osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy a rá kötelezettséget róó közigazgatási eljárás során álláspontja szerint őt ért érdeksérelem kiküszöbölése mind a közigazgatási, mind pedig a polgári peres eljárás során és azok eszközeivel megvalósítható, ezen belül is tipikusabb a közigazgatási bíróság előtti érdekérvényesítés esete.

Személyiségi jogsértés esetén személyiségi jogi védelemben a polgári jog eszközeivel abban az esetben részesülhet a sérelmet szenvedett fél, amennyiben a vele szemben eljáró hatóság - jelen esetben a jegyző, mint elsőfokú építésügyi hatóság - a saját eljárására irányadó jogszabályok keretei közül kilépve, azok törvényen alapuló felhatalmazásán túlterjeszkedve hoz olyan határozatot, mely igényli a személyiségi jogok védelmét azáltal, hogy a határozat valamely tartalmi eleme vagy előírása a jog által védett személyiségi érdekkörbe történő behatolást jelent.

Elviekben bármely hatósági határozat minősülhet ebből kifolyólag személyiségi jogot sértőnek, ugyanakkor ez esetben a keresetet nem a határozatot kibocsátó szerv, hanem az azt hozó és ezáltal jogsértést megvalósító munkavállaló, praktikusán maga a jegyző személye ellen kell megindítani. A per tárgyává tett határozat ugyan valóban alkalmas lehet arra, hogy a lakáskénti használatot tiltó rendelkezése személyiségi jogi körbe tartozó érdeksérelem eredményezzen, azonban e tiltó rendelkezés meghozatalára a hatóság eljárására alkalmazandó normák lehetőséget biztosítottak, ezért a jogellenesség törvényi eleme hiányzik.

A felperes által a tartózkodási hely szabad megválasztásának jogával és a magánlakás sérthetetlenségével kapcsolatos okfejtésére az ítélet tábla az alábbi megállapításokat teszi.

Az Alkotmány értelmében a szabad mozgás és a tartózkodási hely szabad megválasztásának joga magában foglalja azt, hogy a Magyarország területén törvényesen tartózkodó személyek - magyar állampolgárok, érvényes útiokmányokkal rendelkező külföldiek stb. - belátásuknak megfelelően jogosultak a lakóhely, vagy tartózkodási hely önmaguk számára történő meghatározására, ebben nem korlátozhatók. E sajátos személyes szabadságjog tehát magában foglalja az ország területén való szabad mozgást és a tartózkodási hely szabad megválasztását, a lakóhely szabad megválasztását, a letelepedési szabadságot, valamint az ország területének elhagyásához és a visszatéréshez való jogot. Történetileg e jognak számos korlátozása volt, azonban a modern jogállamokra a mozgásszabadságnak az állam területén belüli korlátozása nem jellemző.

Mindazonáltal a szabad mozgáshoz való jog nem korlátlan alapjog. Az állam területén e személyes szabadságjog a törvény keretein belül - példának okául a kitiltás jogintézménye - érvényesülhet, a törvények azonban nem érinthetik e jog lényeges tartalmát. A mozgásszabadság értelemszerűen csak a magánszféra tiszteletben tartásával érvényesülhet, ennek azonban nem releváns ismérve, hogy a magyar állam területén tartózkodó és törvények által e jogában nem korlátozott magánszemély milyen jellegű ingatlanon és épületben lakik, minősüljön az lakásnak avagy üdülőnek.

Magánlakás minden olyan tartózkodási hely, helyiség, mely a magánszemély életvitelét rendszeresen vagy ideiglenesen szolgálja. A helyiség jellege nem releváns, sem a használat jogcíme, ezért lakásnak kell tekinteni adott esetben az üdülőt is, hiszen ideiglenesen - vagy állandó jelleggel - magánszemélyek tartózkodási helyül szolgál.

A magánlakáshoz fűződő jogokat a törvény védeni rendeli. Az egyénnek a gazdasági illetve a társadalmi rendeltetésének betöltéséhez elkülönült, más által nem háborgatott térre van szüksége. A magánlakás garantálja az emberi méltósághoz való életmód megvalósulását, a regenerálódás, szabadidő eltöltésének helyét és a családi élet megvalósulásának helyszínét.

A jog <<http://hu.wikipedia.org/wiki/Jog>> általánosságban védi a magánlakás sérthetetlenségét, így ha a magánszemélyt a saját magánlakásában kialakított életvitelében zavarnak, sértenek, úgy az a magánlakás megzavarásának minősül, a jog által szankcionálható. Ez azonban természetesen csupán azokra az esetekre vonatkozik, mikor más személy vagy személyek külső behatásának, többnyire erőszakos cselekményeinek eredményét hivatott elhárítani. Jól példázza ezt az is, hogy a magánlakáshoz való jog <<http://hu.wikipedia.org/wiki/Jog>> megsértésére a bíróságok, hatóságok előtt kevésbé szoktak hivatkozni, hiszen a jogrendszer más területei gyorsabban és hatásosabban képesek a jogvédelmet biztosítani, például magánlakásértés bűncselekményének gyanúja esetén a rendőrség, ügyészség jár el, vagy a polgári jog <http://hu.wikipedia.org/wiki/Polg%C3%A1ri_jog>ban a birtokvédelem eszközei alkalmasak erre.

A felperes által kezdeményezett és 20.K.21.929/2009 számon folyamatban volt közigazgatási perben a Somogy Megyei Bíróság 2011. május 26. napján hozott határozatával a felperes keresetének helyt adott és az e perben is sérelmezett alperesi határozatokat hatályon kívül helyezte. A hatályon kívül helyezés folytán jelenleg tehát nincs olyan közigazgatási határozat, mely a felperes személyiségi jogait sértené. Ugyan a közigazgatási határozatok meghozatala és azok hatályon kívül helyezése között eltelt időközben fennállhatott volna ilyen jogsértés - továbbá a hatályon kívül helyezés nem minden helyzetben teszi meg nem történtté a jogsérelmet -, jelen esetben azonban nem állapítható meg olyan jogvédelmet igénylő érdeksérelem, mely erre az időszakra a személyiségi jogsértés megállapítását indokoltá tenné.

Utal az ítélet arra, hogy a felperes által az elsőfokú eljárás során hivatkozott és fellebbezésében is sérelmezett azon hivatkozás, hogy az ingatlanával kapcsolatos eljárásban a vele szemben eljáró hatóságok negatív egyedi elbírálást alkalmaztak, azaz mással szemben hasonló ügyekben a hivatali szervek ilyen tartalmú kötelezést tartalmazó határozatot nem hoztak, nem nyert bizonyítást, a felperes pedig erre irányuló további bizonyítási indítványt nem tett. Ugyan kétségtől merőve tekinthető az az építésügyi hatósági álláspont, melyet határozatában lefektetett, azonban a fentiek értelmében annak lényegi tartalma megfelel a vonatkozó eljárásjogi rendnek, következésképp nem jogellenes.

Az ítélet a fentiek alapján az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban a felperes teljes egészében pervesztett, ezért a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes felmerült másodfokú perköltségét, amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM. számú rendelet 3. § /5/ bekezdése alapján állapította meg.

A felperest pervesztességére tekintettel kötelezte továbbá az ítélőtábla az illeték kedvezménye folytán feljegyzett illeték megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

ő, 2011. évi április hó 5. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Tisztviselő